

KDYŽ JSI V ŠTĚSTÍ

Strahov,
Sborník Dobřenského

JAN FACILIS BOLESLAVSKÝ (?)

[♩ = 69]

1. Když jsi v štěs - tí, máš přá - tel mno - ho, jest - li - že prav -

1. Když jsi v štěs - tí, máš přá - tel mno - ho, jest - li prav -

1. Když jsi v štěs - tí, máš přátel mno - ho, jest - li - že

1. Když jsi v štěstí, máš přá - tel mno - ho, jest - li - že

5

da jest, věř mi to - ho; Ne-štěs - tí však jest - liž na - sta - ne

da jest, věř mi to - ho; Ne-štěs - tí však jest - liž na - sta -

prav - da jest, věř mi to - ho; ne-štěs - tí však jest - liž na - sta -

prav - da jest, věř mi to - ho; ne-štěs - tí však jest - liž na - sta - ne

ze sta při-tel je - den ne-zůs - ta - ne. Ja - ká ví -

ne, ze sta při-tel je - den ne - zůs - ta - ne. Ja - ká ví - ra,

ne, ze sta při - tel je - den ne - zůs - ta - ne. Ja - ká ví -

ze sta při - tel je - den ne-zůs - ta - ne. Ja - ká ví -

10

ra, zlost ne - vě - ra, vše pů - so - bí zlé dom-ně-ní, že

zlost ne - vě - ra, vše pů - so - bí zlé dom-ně - ní, že

ra, zlost ne - vě - ra, vše pů - so - bí zlé dom-ně-ní, že

ra, zlost ne - vě - ra, vše pů - so - bí zlé dom - ně - ní, že

15

přá - tel - stvo pro ma - lou věc se roz-dě-lí. [se roz-dě - lí.]

přá - telstvo pro ma - lou věc se roz-dě-lí. [se roz-dě - lí.]

přá - tel - stvo pro malou věc se roz-dě-lí.

přá - tel - stvo pro ma-lou věc se roz-dě-lí. [se roz - dě - lí.]

2. Jakož se to v skutku nachází,
že jeden druhého vůči zradí,
Ej, úlisněť bude mluvití,
srdce falešné na tě strojiti
Byť tě zklamal, v ošklivost dal,
na to myslí, dnem i nocí
má nad tím své potěšení nejvyšší.
3. Zdaliž toho není dostatek,
že svět obrátil se již nazpátek
Jaká vážnost nebo počestnost,
kde jaký stud anebo pobožnost:
Vše utuchlo, zlé se zmohlo,
to průchod má, což nastává,
že faleš za nejvyšší ctnost ctěna bývá.
4. Aukladův všech můžeš ujíti,
dříve než forteli se vyhnouti,
Neb jest jisté lidské přísloví,
že neštěstí po horách nechodí:
Kdy jestli že na tebe přijde,
spíš ho ujdeš i pozbudeš,
nežli ošemetného se uvaruješ.
5. Fortel mnohý již jest ze všech stran,
zkaziž ty jej, ó Pane Bože sám,
Ať to znají, kdo jsou ti koli,
že nic neprovedou po své vůli:
Jakož chtějí — v houfě stojí,
usilují, svou zlost kryjí,
aby nad tím zvláštní měli potěšení.
6. Častokráte spolu bývají,
v společnosti svou radu mívají,
jak by mohli svou zlost provéstí,
dobrému i zlému uškoditi:
Z nepokoje radost mají —
a z pokoje jsou truchliví,
tak jsou ďábelskou chytrostí oslepení.
7. Lest falešných nedlúho trvá,
Bůh náš mocný na všechno se dívá,
jak kdo pechá, tak bude snížen,
kdo jiné soudí, sám bude souzen:
Toho žádný nepotrhne, neoklamá,
nic neskryje před ním,
což na svém srdci před lidmi kryje.
8. Stud nejlepš, klenot nejkrasší,
jak jsi vůči, tak buď i krom očí,
Beříž na se upřímné ctnosti,
to čiň, co sám chceš od jiných míti:
Tak společnost, láska, milost,
i upřímnost tě zvelebí,
nad čímž se potom nepřátelé zahanbí.
9. Ó, kdo slýchal takové věci,
můž-li pod nebem pamětník býti,
Lest a faleš, aby tak rostla,
jak jest nyní na nejvyšší vzešla:
Ano, malí i velicí,
již předivně jsou při léci,
kdo z koho může být, ten toho cvičí.
10. Ej, tuto se nic nedotýká,
ni v svědomí dobrého člověka,
Své má Pán Bůh na každém místě,
kteříž vůli jeho znají jistě:
Ti pro vážnost jeho slova
stud chovají, lásku mají
k svým bližním — a jich v ničem nezahanbují.
11. Lítostivý Bože, chraň sám
tvůj lid věrný, ať není v posměch dán,
Ani slovo Tvé svaté, živé
od nevděčných nebývá zlehčené:
Aby Tebe velebili,
Tě vždy ctíli a slavili,
tvou pomocí všech posměchův ucházeli.
12. Všecky račiž nás napraviti,
dobré a upřímné učiniti,
Strach púst na zlé lidi zoufalé,
aby to všichni poznali v cele:
Že ta hanba přicházívá
na jich hlavu, kdož tu vnadu
oukladně strojívá kdy svému bližnímu.
13. Kriste Boží, Ježíši, Synu,
odpusť našim nepřátelům vinu,
I jich zlosti a zlé domění,
čímž jsou svědomí naše rmoutili:
Ať poznají Tebe — Pána,
že jsi Ty nás vždy ochrana
a před nepřáteli sám mocná obrana!

Amen.